

TANJA RADOVIĆ

IZNAJMLJIVANJE VREMENA

Foto TANJA KLJAIĆ

TANJA RADOVIĆ rođena je 1964. godine u Karlovcu. Završila je Filozofski fakultet u Zagrebu i zarađuje za život u knjižnici. Posljednjih 20-tak godina na neki se način bavi kazalištem. Drame je počela pisati jednog dana popodne, u 18,30 kad je tražila smisao života. Pomaknute ljubavi i Kuća izvedene su na Hrvatskom radiju, a Centar za spavanje objavljen u časopisu "Plima". Najdraže su joj drame "Mačja glava" i "Kompjutor" u kojima je glumila i korežirala u uzvedbama Studentskog kazališta Ivana Gorana Kovačića. Njezino trenutačno utočište (budući da se često seli) ponajviše je u virtualnoj stvarnosti. Fascinirana je umjetnim svjetovima kompjutorske tehnologije. Želi stvoriti scenski svijet od riječi i digitalne svjetlosti i slike koji bi uključio posjetitelje INTERNET-a. Drugim riječima, napuštajući real life, iluziju želi učiniti opipljivom, stvarnom.

OSOBE:

Muž }
Žena } *četiri bračna para*

Sin (I) }
Kći } *djeca prvog bračnog para*

Sin (II) *dijete drugog bračnog para*

PRIČA PRVOG BRAČNOG PARA

1. SLIKA

Besprijeckorno uređena dnevna soba; ulaze muž, žena i dvoje djece pubertetskog uzrasta pretovareni kovčezima, vrećicama i kojekakvim stvarčicama za odmor i razonodu. Ulaze bučno i bacaju stvari na pod.

Muž: Aaaaa, evo naše kućice! *(Baca se u naslonjač, otpuhuje.)*
Žena: Ne bacajte stvari na pod! Jedva sam ih spakirala! *(Skuplja stvari s poda i pokušava ih raspakirati i smjestiti negdje; djeca bjesomučno švrļaju i pretražuju što sve ima u kući; ulaze i izlaze lupajući vratima.)*

Muž: Napokon dva tjedna odmora! Moraš priznati - ovo mi je sjajan potez! Od sada, svake godine dva tjedna u ovoj kući su naša!
Žena: *(Nabrušeno.)* Nadam se da će ta dva tjedna odmora biti i moja dva tjedna!

Muž: A kad se to nas dvoje nismo zajedno odmarali?

Žena: Nemoj me vući za jezik...

Muž: Neću. Eto, sad će napokon popustiti napetost koja nam u gradu ne da ljudski živjeti. *(Stanka.)* Sad ću si ja natočiti malo piva... *(Ne miče se.)* Trebalo bi zaliti nečim ovaj odmor. *(Stanka.)* Dušo, a gdje si stavila limenke piva?

Žena: *(Ne pogledavši ga i dalje raspakirava stvari.)* Tražil!

Muž: No, no, dobro! Ma, zapravo, mogu se opustiti i bez piva.

Kći: *(Dojuri izvana ljutito.)* Ovdje nema ničeg. Nliti u okolici. Krepat ću za dva tjedna!

Muž: Zabavi se nečim. Mogla bi, recimo, naučiti nešto raditi...

Kći: *(Prekine ga.)* Došla sam se odmarati!

Muž: Pa onda se odmaraj!

Kći: Hoću, ali što da radim?!?

Muž: Zabavljaj se s bratom.

Kći: Ja nemam veze s njim. Izmisli ti nešto kad si me ovdje doveo!

Muž: Ljudi na odmoru uvijek smisle nešto. Hajde, potrudi se!

Kći: *(Uporno.)* Ne mogu se potruditi. Ne mogu ništa smisliti.

Muž: Dobro, izmisli ti ja nešto.

Žena: Samo se ti trudi, da bi ti se mogla još više rugati.

Muž: Ma sve će biti O.K., na odmoru smo. Od sada nas više ništa neće uzrujavati. Djevojke moje, jeste li vi svjesne kako je nama dobro?! Dva tjedna, ha!? Ludnica! Nije vaš stari baš za bacanje! *(Kopa po stvarima.)* Ma gdje su te limenke?

Žena: Ne ruji! *(Hladnokrvno vadi limenku iz vrećice i dodaje mu bez riječi.)*

Sin (I): *(Švrļja po kući; pronalazi kompjutor, skida navlaku.)* Kompjutor! Super! *(Sjeda za kompjutor i počne lupati po tastaturi.)*

Muž: Pazi što radiš! Taj kompjutor služi za vezu s ostalih četvero vlasnika kuće. Ne diraj fajlove s računima i porezima.

Žena: Najviše od svega sviđa mi se to što nemamo nikakvih kontakata s drugim vlasnicima. Poludjela bih da mi dolaze u goste i da moram s njima biti "prijateljica". Obično imaju histeričnu djecu i

zamazane pse. Ili obratno. Na odmoru ne želim vidjeti ama baš nikoga.

Kći: Ja ću definitivno krepati! Da ne upoznam baš nikoga! *(Revoltirano se izvali na pod.)*

Žena: Mogla bi se dignuti, lijenčino, i pomoći mami!

Kći: Ja neću biti kao ti!

Žena: *(Mužu.)* Opali joj pljusku!

Muž: Nemojte opet početi! Na odmoru smo!

Žena: Neki su na odmoru!

Muž: *(Kćeri.)* Obećaj majci da ćeš joj pomoći i ispričaj se. Hajde, budi dobra, kupit ću ti nešto.

Kći: *(Majci.)* Obećajem da ću ti pomoći i ispričavam se.

Žena: Nadam se da ćeš se toga i pridržavati.

Muž: Hajde, ne trebamo stalno biti napeti! Sad se napokon smijemo opustiti! Barem nas ovdje nitko ne gleda! Ha, cure, što kažete? U kakvu vas je lijepu kuću vaš stari doveo!

Kći: Koja je to razlika od naše kuće?

Muž: Ovdje smo kupili dva tjedna ljetovanja.

Kći: A što tu ima? Zašto smo ovdje morali doći?

Muž: Pa nije isto na svim mjestima. Potrebno je mijenjati sredinu da bi se ljudi oporavili od...

Kći: *(Prekine ga.)* Ali, ovdje je isto!

Muž: Dušo, kako ne shvaćaš: to su ti tata i mama priuštili da se odmoriš!

Kći: *(Uporno.)* Ali, ja nisam umorna!

Žena: Od čega bi i bila umorna! Ajde, dosta je tog cviljenja! Mnogi nemaju kamo ići i nikad ništa ne vide osim svoja četiri zida!

Kći: Pa i nas četvero smo u četiri zida!

Žena: A kada to? Ti i tvoj brat stalno ste van kuće!

Kći: A onda smo opet u kući!

Žena: Kad budeš sama zarađivala, onda možeš otići iz naše kuće!

Kći: *(Uvrijeđeno.)* Znam ja! Vi biste se mene htjeli brzo riješiti, ali to ipak neće ići tako lako!

Muž: Vidjet ćeš, bit će nam lijepo ovdje!

Kći: Ti stalno samo obećavaš! A nikad se ništa ne događa!

Muž: Kako se ne događa? Pa otputovali smo!

Kći: Stalno je isto!

Muž: Kako može biti isto?

Kći: Tako što nema nikakve razlike.

Žena: Ti bi možda vilu na Sejšelima?

Kći: Ne bih vilu na Sejšelima! Sita sam putovanja i seljenja!

Muž: Eto vidiš! I tebi će koristiti da barem dva tjedna nas četvero budemo zajedno. *(Stanka.)* Sada bismo svi mogli nešto pojesti, ako nemate ništa protiv. A poslije ćemo gledati televiziju. Počinje nova humoristična serija. Zar se to nije divno poklopilo?! Tako se dugo nismo zajedno smijali! Smijeh je najbolji lijek, to i liječnici kažu. Zgodno. A nakon serije, možemo zajedno u jednu malu, prigodnu šetnjicu da vidimo što ima u okolici.

Kći: Nema ništa!

Muž: Pa onda ćemo ići vidjeti to ništa. *(Sinu.)* Sine, nemoj se izdvajati iz obitelji. Dođi ovamo da svi budemo na okupu.

Sin (I): Pa tu sam, tri metra od tebe. *(Tipka i dalje.)*

Muž: Uvijek se izdvajaš. Dođi, sine, da nešto zajedno organiziramo. Tvoj sestra je dosadno. Majka se ubija od posla. Nije ni čudo kad smo tako raštrkani. Hajde, pridruži nam se!

Sin (I) (*Tipka, ne sluša ga.*) Koji su bezveznjaci ovi vlasnici!

Muž: Ne prčkaj po kompjutoru, rekao sam ti!

Sin (I): Svima sam poslao poruke E-MAIL-om, ali to su totalni kreteni!

Muž: Što si zabrljao?! Rekao sam ti da nema komunikacije s gaz-dama, nema upoznavanja, ni privatnih razgovora!

Sin (I): Pa samo sam im poslao poruku s pozdravima!

Muž: I što su ti odgovorili?

Sin (I): "Ne poznajemo vas." (*Mrak.*)

2. SLIKA

U dnevnoj sobi serviran je stol za ručak. Za stolom sjede muž i žena, sin (I) i kći.

Žena: Ručak!!! (*Odbrojava, prije nego je stigla do kraja, djeca brzo sjedaju i halapljivo jedu.*) Jedan!... Dva!... Tri!... Sad! (*Sjedaju muž i žena.*) Već ste počeli jesti, a još nismo rekli da je početak! (*Muž i žena počnu halapljivo jesti; svi se razmahuju priborom i jedni druge prekidaју u govoru; jedu, mljackaju, srču, zveckaju, sve u isti mah, ali izuzetno sinkronizirano u brzom ritmu.*) U svakoj obitelji zna se gdje je početak! (*Srče.*) Nevjerojatno pohlepna i neodgojena djeca!

Sin (I) i Kći: (*Uglas, mljackajući.*) Kako ste nas odgojili!?

Žena: Tako prljavi sjedate za stol!

Muž: (*Srče.*) Pusti ih na miru! Cjepidlačiš!

Žena: Ma nemoj! To je zato jer tebe uopće nije briga ni za djecu, ni za kuću, ni za išta! (*Mljacka.*)

Sin (I): (*Sestri.*) Dodaj mi kruh!

Kći: (*Bratu.*) Dodaj ti meni!

Muž: (*Ženi.*) A nego tko se brine? (*Mljacka.*)

Sin (I): (*Sestri, punim ustima.*) Zveknut ću te poslije ručka!

Žena: (*Sinu.*) Dodaj joj kruh! Ne budi bezobrazan! (*Mužu.*) Od tebe vide takvo ponašanje! (*Puše.*)

Kći: (*Bratu, s visoka.*) Čuo si: dodaj mi kruh!

Muž: (*Ženi.*) Ti si neodgojena! Dodaj mi kruh!

Sin (I): (*Sestri.*) Evo ti, ali ga nećeš progutati tako lako! (*Mljacka.*)

Žena: (*Mužu.*) Dodaj ti meni!

Kći: Već ste se počeli svadati, a nismo još pojeli! U svakoj obitelji najprije se pojedje. Nevjerojatno pohlepni i neodgojeni roditelji! (*Srče.*)

Sin (I): (*Sestri.*) Pusti ih na miru! Cjepidlačiš!

Muž: (*Ženi, punim ustima.*) Zveknut ću te poslije ručka!

Kći: (*Bratu.*) Ma nemoj! To je zato jer tebe uopće nije briga ni za djecu, ni za kuću, ni za išta!

Žena: (*Mužu.*) Ne budi bezobrazan! (*Mužu.*) Od tebe vide takvo ponašanje!

Muž: (*Ženi.*) Evo ti, ali ga nećeš progutati tako lako!

Sin (I): (*Sestri.*) Zveknut ću te poslije ručka!

Žena: (*Mužu.*) Ne budi bezobrazan! Od tebe vide takvo ponašanje!

Kći: (*Bratu.*) Ne budi bezobrazan! Od tebe vide takvo ponašanje!

Muž: (*Ženi.*) Evo ti, ali ga nećeš progutati tako lako!

Sin (I): (*Sestri.*) Zveknut ću te poslije ručka!

Kći: (*Naglo ustane i viče.*) Dobro, tko će mi već jednom dodati taj kruh!!! (*Svi se "zalede" u svojim položajima; stanka nekoliko sekun-*

di. Ista scena, nešto skraćena, nastavlja se odvijati unatrag; likovi ponavljaju iste, precizne kretnje, ali unatrag, a povremenim uzastopnim ponavljanjem replika i kretnji kao kod pokvarene gramofonske ploče.)

Žena: (*Mužu.*) Ponašanje takvo vide tebe od! Bezobrazan budi ne!

Kći: (*Bratu.*) Išta za ni, kuću za ni, roditelje za ni, briga nije uopće tebe jer zato je to! Nemoj ma!

Muž: (*Ženi, punim ustima.*) Ručka poslije te ću zveknut!

Sin (I): (*Sestri.*) Cjepidlačiš! (*Poput pokvarene gramofonske ploče.*) Miru na ih pusti! Miru na ih pusti! Miru na ih pusti!

Kći: Roditelji neodgojeni i pohlepni nevjerovatno! Pojede se najprije obitelji svakoj u. Pojeli još nismo, a svadati počeli ste se već!

Žena: (*Mužu.*) Meni ti dodaj! Meni ti dodaj! Meni ti dodaj!

Sin (I): (*Sestri.*) Lako tako progutati nećeš ga, ali ti ovo!

Žena: (*Mužu.*) Ponašanje takvo vide tebe od! (*Sinu.*) Bezobrazan budi ne! Kruh joj dodaj!

Muž: (*Ženi.*) Brine se tko nego a?

Žena: Stol za sjedate prljavi tako?

Sin (I) i Kći: (*Uglas.*) Odgojili nas ste kako?! Odgojili nas ste kako?! Odgojili nas ste kako?!

Žena: Djeca neodgojena i pohlepna nevjerovatno! Početak je gdje se zna obitelji u svakoj. Početak je da rekli nismo još, a jesti počeli ste već! Sad!... Tri!... Dva!... Jedan! Ručak!!! (*Naglo ustanu od stola, mrak.*)

PRIČA DRUGOG BRAČNOG PARA

1. SLIKA

U istu, besprijeckorno uređenu dnevnu sobu ulaze sredovječni muž i žena; muž nosi gomilu stvari; žena gura invalidska kolica u kojima se nalazi sin od dvadesetak godina koji držanjem, mimikom lica i pokretima pokazuje znakove retardiranosti.

Muž: Evo naše kućice!

Sin (II): (*Nekoordinirano tapše rukama i nerazumljivo mumlja.*) Mmmm...

Žena: (*Raznježeno ga miluje.*) Vidi samo kako se naš mali veseli!

Sin (II): Mmmm...

Muž: Malom će najviše goditi ovaj mir i odmor! Što dalje od ljudi! A i tebi, draga! Preopterećena si. (*Zagrli ju.*)

Žena: Hvala ti za ova dva tjedna! Mali i ja smo ti duboko zahvalni!

Muž: Pa vi ste mi sve na svijetu! Za koga bih ja skrbio da nemam vas?! Vaš tata je ponosan! (*Sinu.*) Mali moj, jesi li mi umoran?

Sin (II): Mmmm... (*Muž i žena prihvate invalidska kolica, njišu ih i voze kao da su to dječja kolica.*)

Žena: Pajki, malo moje zlato, pajki! (*Sin zaspi u kolicima.*) Vidi kako je klonuo!

Muž: Previše je to novih dojmova za njega. Kad pomislim da ga iz naše kuće gotovo uopće ne izvodimo...

Žena: (*Uzdahne.*) Znaš i sam kakav je to stres za njega. Zadnji put

je histerično plakao...

Muž: A jesi li primijetila kako dobro reagira na novu sredinu?

Žena: Kako se samo veseli, srce moje malo!

Muž: Toliko mi je drago da smo ga doveli na odmor!

Žena: A tek meni! Izgleda da smo to odavno trebali učiniti. Ali u odgoju djece čovjek nikad nije dovoljno pametan...

Sin (II): (*Probudi se i počne cendراتи.*) Am, am, ammm...

Žena: Gladno je moje malo?! Sad će mama složiti papicu! Evo, brzo će mama! (*Vadi dječju bočicu i ulijeva mlijeko u nju; muž sinu veže dječji ubrusčić.*) Evo papice! (*Žena hrani sina, on ispušta zvukove zadovoljstva poput male bebe; pohlepno siše.*) Ma vidi kako mi je samo gladan!

Muž: Samo ti papaj, sine! Tako, tako! Cijelu bočicu? Bravo!

Sin (II): Mmmmm... (*Nespretnim pokretima pokazuje na kompjutor.*)

Žena: A, to? To je kompjutor, sunce! On je pec, pec! Ne smijemo ga dirati, inače ćemo se opeći! Nije to za tebe! (*Dodaje mu plišanog medu.*) Evo tvog mede pa se igra!

Muž: Pa dobro pita mali! Što će nam kompjutor na odmoru? Pametni moj sin!

Žena: Pa da, što će nam kompjutor?

Muž: Zbog elektronske pošte. Samo tako možemo razmjenjivati informacije o računima s ostalim vlasnicima. Privatni kontakti, pa ni oni preko telefona, nisu predviđeni.

Žena: Zgodno! Kako to?

Muž: Tako da svatko ima osjećaj da je jedini vlasnik. I da nitko nikome ne dosađuje. Tvrtka preko koje smo kupili svoja dva tjedna jamči zaštitu privatnosti. To je u redu! Isplati se malo više platiti pa se riješiti svih nametljivaca koji vole gurati nos u tuđi život.

Žena: Imaš pravo! Zamisli da se svi žele upoznati i pokvariti nam odmor! Ne podnosim kad nam ljudi ulaze u kuću i promatraju nas kao deseto svjetsko čudo.

Muž: Ne brini, ovdje smo potpuno zaštićeni. To je i za maloga najbolje.

Žena: Na sve si mislio, dragi naš tata!

Muž: (*Raznježen.*) Vas dvoje ste mi sve na svijetu! Najdraži moji! Kako ste mi samo slatki! (*Miluje ih po glavama.*) Znaš kako se osjećam: kao da ti i ja nismo uopće ostarjeli u ovih dvadesetak godina! A naš mali je isti kao i onda kad je bio beba! Ništa se nije promijenio! Iste one rupice na obraščićima! I taj prćasti nosić! Tako slatko, nemoćno stvorenje! A tebi je naša beba donijela ženstvenost i pomlađenost. Ljepša si nego ikad! Kad vas gledam, srce mi je prepuno sreće koju smo zajedno stvorili! Kako sam sretan!

Žena: Dragi naš tata!

Sin (II): Mmmmm... (*Grle se sve troje; mrak.*)

2. SLIKA

Sin (II) leži na krevetu pokriven do brade; spava s dudom u ustima; podno njegovih nogu sjede muž i žena.

Žena: Naš mali je zaspao...

Muž: Samo neka spava... sad se napokon možemo ti i ja malo opustiti... daj, dodi! Ne trebaš ga netremice promatrati, vidiš da spava.

Žena: Mogao bi se probuditi.

Muž: Neće. Dobio je uobičajenu dozu sedativa. Previše se žrtvuješ. Počni se opuštati, ovo je vrijeme samo za nas... (*Primiče joj se.*) Dodi k meni.

Žena: (*Uzmiče od njegovog dodira.*) Nemoj me dodirivati!

Muž: Što je sad?

Žena: Imam alergiju...

Muž: Dobro, dobro, neću te ni pipnuti. Glavno je da se razumijemo i volimo. (*Stanka.*) Smijem li te nešto pitati?

Žena: Što?

Muž: Dođe li tebi ponekad želja kao meni?

Žena: Ni govora!

Muž: Baš nikada?

Žena: Što ti pada na pamet? Ja sam majka bolesnog djeteta. Opterećena sam i bolesna.

Muž: Aha. (*Stanka.*) Ti misliš da je tvoja bolest takve naravi da nikako ne bismo mogli...

Žena: (*Prekine ga.*) Takve je naravi. Alergična sam na prašinu, dlake i mirise...

Muž: Pa - okupao bih se i depilirao.

Žena:... životinskog porijekla. Ne mogu riskirati da se opet ospem.

Muž: To svakako ne. Treba čuvati zdravlje da ga nitko ne ugrozi.

Žena: Shvatio si.

Muž: Nisam te već dugo molio...

Žena: Nemoj opet počinjati! Zašto mučiš svoju bolesnu ženu?!

Muž: Pa, mislio sam... sad je zgodna prilika jer smo na odmoru... nismo već dvadeset godina...

Žena: Ti vrlo dobro znaš da sam bolesna već dvadeset godina!

Muž: A mogu li ja vidjeti tvoju bolest? Kad će napokon pokazati svoje simptome?

Žena: Izbacuje se prema unutra. Ali što ja to imam tebi pričati!

Muž: Može li ti se kako pomoći?

Žena: Nema prave terapije, nisu još pronašli odgovarajući lijek. Ali, treba izbjegavati bilo kakav tjelesni dodir, uzbuđenja, održavati apsolutnu čistoću...

Muž: (*Stanka.*) I ti nikad ne poželiš, barem malo...

Žena: Ni govora! Čak i želja utječe na pogoršanje stanja! Nemoj mi ništa sugerirati, molim te! Neću ja pasti u iskušenje!

Muž: To mi nije bilo ni na kraj pameti. Samo sam pitao. Sigurno ti je još teže nego meni.

Žena: Meni nije ništa teško žrtvovati za obitelj. Čak ni vlastiti užitak.

Muž: Ti si divna žena. Koliko samo patiš! Htio bih nekako olakšati tvoje muke!

Žena: Može mi pomoći samo tvoja bezgranična ljubav.

Muž: O, to svakako! Ti znaš koliko te volim. (*Stanka.*) Ipak, htio bih ti pomoći nekako... Ustvari, ne moramo se uopće izravno dodirivati... možemo ostati obučeni... (*Mrak.*)

3. SLIKA

Promjena osvjetljenja označava nadrealno zbivanje; sin (II) spava u kolicima, sam; dolaze sin (I) i kći; šuljaju se oko sina (II) i čučnu do njegovih nogu.

Sin (I) i Kći: (Uglas.) Ku-ku!

Sin (II): (Probudi se, prestraši, zatvori rukama oči i počne cviljeti.) Mmmmm...

Sin (I): Ej, mali, pogledaj nas! Mi smo tvoji prijatelji!

Sin (II): (Neutješno cvili i čvrsto žmiri.) Mmmmm...

Sin (I): Ako zažmiriš, mi ćemo nestati!

Kći: Ne boj se! (Pogladí ga po glavi.)

Sin (I): Ti si dobar dečko! (Tapše ga po ramenu.)

Kći: Evo ti čokolade! (Sin (II) bojažljivo uzima čokoladu, nespretno jede i veseli se.)

Sin (II): Mmmmm...

Kći: Nemoj za sve govoriti Mmmmm... imamo za svaku stvar drugu riječ! Kad od nekoga dobiješ čokoladu, onda kažeš - hvala. Reci hva-la!

Sin (II): (Drži se nadureno; šuti napadno stisnutih usana.)

Kći: (Bratu.) Pa da, on uopće nema jezik! Kako bi i mogao govoriti?

Sin (II): (Polako isplazi jezik.)

Kći: (Bratu.) Oho! Vidi samo kakav veliki jezik ima! Svatko tko ima takav jezik, zna reći hvala!

Sin (II): (Začudeno ih gleda, polako otvara usta; najprije puše zrak, zatim grglja, a potom ispušta artikulirane glasove.) Hhhhh... hv... hva... la... Hva-la! Hva-la!

Sin (I) i Kći: Bravo! Super! (Plješću; sin (II) nespretno plješće i veseli se; oni mu uzimaju ruke, postave ih skladno i pokažu mu kako se plješće.) Evo, tako stavi ruke! Tako! Bravo! Probaj sad! Odlično! Još! Bravo!

Sin (I): (Veselo i skladno plješće, smije se i više.) Hva-la! Hva-la! Hva-la!

Kći: Vidiš kako je to lako! Evo, gledaj mi u usta! (Saginje se nad njim.) Gledaj kako kažem: aaaa! Hajde, probaj i ti!

Sin (II): Aaaa!

Kći: Beee!

Sin (II): Beee!

Kći: Ceee!

Sin (II): Ceee!

Kći: Ma sve znaš! Reci iks!

Sin (I): Iks!

Kći: Idemo s težim! Reci otorinolaringologija!

Sin (II): Otoringgm...

Kći: O-to-ri-no-la-rin-go-lo-gi-ja!

Sin (II): O-to-ri-no-la-rin-go-lo-gi-ja!

Kći: Sjajno! A sad lakše! Reci - mama.

SIN (II): (Smrknuto šuti.)

Kći: Reci - tata.

Sin (II): (Šuti. Stanka.)

Sin (I): (Sestri.) Dođi, idemo ga provozati! (Sin (I) i kći stanu nasuprot i guraju kolica jedno drugome; sin (II) prestrašeno prati igru, prosvjeduje skvičanjem.) Hajde, sad ćemo malo hodati. Ne možemo neprestano samo sjediti i voziti se! Dođi! (Sin (I) i kći uzimaju ga pod ruku i pokušavaju osoviti na noge; sin (II) skviči i mlohavo sjeda natrag u kolica.)

Sin (I): Hajde, nemoj biti toliko lijen da neprestano iznova sjedaš! Mi ćemo te držati.

Kći: Zašto se sada duriš? Uopće nije teško hodati. Svi odrasli hodaju. Samo bebe se voze u kolicima. Pogledaj se koliki si!

Sin (I): Nemoj ga nagovarati. Ako neće - neće. Pustimo ga! On je beba i želi se voziti u kolicima. (Na to sin (II) naglo ustane.) O, predomislio se! Ti si pravi dečko! Dođi! (Sin (I) i kći uzmu ga pod ruku i vode po prostoriji; on isprva hoda jako teško, zatim sve lakše; cvili od sreće.)

Sin (I) i Kći: Bravo! Vidiš kako ide! Odlično! (Puste ga i on nastavi hodati sam.)

Sin (II): (Veselo i začudeno gleda, hoda, plješće i govori - sve sinkronizirano.) Hvala! Hvala! Hvala!

Kći: (Donosi mu knjige.) Imaš dva tjedna da nadoknadiš 20 godina. Ovdje ti je početnica za učenje slova, Grimmove bajke i Mali princ. (Sin (I) i kći nestanu; sin (II) ostaje s knjigama u ruci, začuđen; mrak.)

PRIČA TREĆEG BRAČNOG PARA

1. SLIKA

Ulaze novopečeni mladenci u istu, besprijetkorno uređenu dnevnu sobu. Muž nosi ženu u naručju preko praga, smiju se i svaki čas se obasipaju poljupcima.

Muž: Evo nas, ljubavi, tu smo! (Poljubac.)

Žena: O, najdraži moj, ovo je najsretniji dan u mom životu! (Poljubac.)

Muž: Ljubavi - šampanjac! (Unosi prtljagu.)

Žena: (Plješće.) Šampanjac!

Muž: (Izvuče šampanjac i dvije čaše, otvara bocu, puni čaše.) Podižem ovu čašu za nas dvoje, za naš brak!

Žena: (Diže čašu.) Za naš brak!

Muž: (Ponovno toči.) Nazdravljam našim roditeljima što su nam poklonili dva tjedna odmora u ovoj kući svake godine do kraja života!

Žena: Živjeli starci! (Pije.) Mužu moj, umirem od gladi!

Muž: Evo, ljubavi, možeš me odmah početi jesti tamo gdje sam najtvrdi! (Grlí ju.)

Žena: Oh, ne, to ću jesti kao glavno jelo! A mogu li dobiti predjelo?

Muž: Evo, odmah, gospođo, bit ćete usluženi!

Žena: Kako si me to nazvao?

Muž: Gospođo!

Žena: (Opijeno.) Reci to još jednom!

Muž: Gospođo!

Žena: Oh! Kako to dobro zvuči! Gospođo! Moram se naviknuti. (Smiju se, vade i razmotavaju smotuljke s hranom; sjednu na pod.)

Muž: Onda, gospođo moja, otvorite usta! (Stavlja joj komadiće hrane u usta, ona se smije, također uzima hranu i stavlja njemu u usta; smiju se i ljube punim ustima.)

Žena: Koliko me voliš, mužu moj? (Žvače.)

Muž: Toliko, toliko, toliko! (Gura joj hranu usta, ona se smije.)

Žena: A koliko ćemo djece imati, ljubavi?

Muž: (Zatrpava je hranom.) Toliko, toliko, toliko, toliko, toliko...

(Ona grglja i smije se.)

Žena: (Kroz zalogaje.) Najest ću se od toliko djece!

Muž: (Nastavlja je zatrpavati.) I još toliko, toliko, toliko...

Žena: (Počne se gušiti i kašljati; muž je lupa po leđima, jedva dođe do zraka.)

Muž: Baš si pohlepna! Ne znaš stati!

Žena: Oprosti! Malo sam se šalila.

Muž: No, no, dobro! Sve će biti u redu.

Žena: (Ulaguje se.) Voliš li me još uvijek?

Muž: Još uvijek!

Žena: Obećaj mi da ćeš me uvijek voljeti!

Muž: Obećajem!

Žena: Nećemo se nikada rastati?

Muž: Nikada!

Žena: Najdraži moj! Natoči mi šampanjca! (On joj toči.) Za nas, ljubavi!

Muž: Za nas! (Piju.)

Žena: Ljubavi moja!

Muž: Anđele moj! (Ljube se.)

Žena: Najsladi moj!

Muž: Najdraža moja!

Žena: (Stanka.) Ljubavi, ne misliš li da nećemo imati što raditi ovdje dva tjedna?

Muž: Ne mislim.

Žena: Ne čini ti se da bi nam moglo biti dosadno?

Muž: Ne bi.

Žena: U okolici ima nešto zanimljivo?

Muž: Pa... ne bi se reklo.

Žena: A zašto su nam starci baš ovdje kupili ljetovanje?

Muž: Da se odmorimo.

Žena: Ali, ja nisam umorna! No, dobro, valjda ćemo smisliti nešto.

(Ustane, šeta po sobi.) Evo, imamo kompjutor za zabavu.

Muž: Ma ne, to je za kontaktiranje s ostalim vlasnicima.

Žena: Pa u ugovoru stoji da nema komunikacije s ostalima.

Muž: To je samo fiktivna veza za novčane transakcije.

Žena: Sjajno je to da ih ne moramo upoznati.

Muž: Naravno! Imaš li ti osjećaj da je netko bio ovdje prije nas?

Žena: Ne! Imam osjećaj da ova kuća postoji samo zato što mi postojimo... Vjerojatno su starci puno platili...

Muž: Da, to se plaća.

Žena: (Prčka po tastaturi.) A - evo računa... ovo su neki podaci... ej, ima i poruka za nas!

Muž: Baš nas briga! Daj, dođi ovamo, pusti taj glupi kompjutor!

Žena: Kakvi primitivci! Pa oni nas i ne poznaju! S kime mi dijelimo kuću!

Muž: Dobro, što piše?

Žena: (Čita poruku.) "Ako ste raspoloženi za grupni seks, javite se..." i adresa prvih vlasnika. (Muž ustane, priđe kompjutoru i piše; žena na glas čita njegovu poruku.) "Ne poznamo vas." (Mrak.)

2. SLIKA

Muž i žena u krevetu, posve pokriveni pokrivačem, ocrtavaju se samo obrisi njihovih tijela. Gibaju se u istom ritmu seksualnog čina; ispuštaju stalno iste, jednolične uzdahe, puhanja, kao da se muče teškim poslom.

Muž: (Odjednom naglo izviri njegova glava ispod pokrivača, smrknuo se ogledava po sobi.)

Žena: (Ispod pokrivača.) Što je, ljubavi? Zašto si prestao?

Muž: Nešto nije u redu u ovoj sobi!

Žena: (Proviri ispod pokrivača, ogledava se.) Što nije u redu? Sve je normalno.

Muž: (Izađe ispod pokrivača, na sebi ima samo "bokserice"; pride kompjutoru, ugasi ga, uzme drugi pokrivač s kreveta i prebaci ga preko kompjutora.) Mrzim kompjutor! Imam osjećaj kao da je netko u sobi!

Žena: (Izviri ispod pokrivača.) Ljubavi, ali to je samo kompjutor!

Muž: Što ja znam što on misli! (Vrati se u krevet, navuče pokrivač preko glave; počinje ista igra koja traje neko vrijeme, izvana se odjednom začuje zvuk kosilice; igra ispod pokrivača prestaje, muž opet izviri; bijesno.) Što je sad ovo?!

Žena: (Opet izviri.) To je najobičniji vrtlar, dušo! Hajde, vrati se u gnijezdo!

Muž: (Iskoči bijesno iz kreveta, pojuri prema vratima.) Kakav vrtlar!? Pokazat ću ja njemu! (Izjuri van.)

Žena: (Mužu koji se pobjedonosno vraća.) Ali vrtlar je uračunat!

Muž: Pa što onda?! Izbacio sam ga iz računa! (Napinje mišiće ruku.) On će meni kvariti moj odmor?! Kako se samo usuđuje? Moram se usredotočiti! I ja radim i na odmoru sam! (Napinje mišiće ruku, pipa njihovu tvrdoću i pokazuje ih ženi.) Tvrdo, ha? (Ulazi pod pokrivač; počinje istovjetna igra; mrak.)

3. SLIKA

Promjena svjetla označava nadrealno zbivanje; žena je sama u dnevnoj sobi, drijema u naslonjaču s knjigom u ruci; dolazi sin (II) u invalidskim kolicima, vozi se oko nje, začuđeno i pažljivo je promatra, ima retardirane, ali dobrodušne kretnje i pogled; odjednom se nasmije, počne tapšati rukama i ispuštati neartikulirane zvukove.

Sin (II): (Nespretno tapše rukama.) Ma-ma! Ma-ma!

Žena: (Trgne se iz sna, krikne.) Tko si ti?

Sin (II): Ma-ma! Ma-ma!

Žena: Kako si ušao unutra?! Smjesta izađi! (Ustane i polako se, leđima, primiče vratima; želi dobiti na vremenu.) Sad ću početi vrištati ako bilo što pokušaš! A onda će dojuriti moj muž, a to ti ne bih rado priuštila! Već je za doručak smazao jednog vrtlara, k'o ništa!

Sin (II): (Tužno.) Ma-ma! Ma-ma! Ma-ma! (Počne neutješno plakati.)

Žena: (Iznenadena, smekšana.) No, no! Dobro, neću vrištati. Nitko te neće dirati. A što sad cmizdiš?

Sin (II): Ma-ma! Ma-ma!

Žena: Pa nisam ti ja mama, dušo draga, jučer sam se udala i imam godina kao i ti! (Pride mu, čučne pored kolica.) Pogledaj me dobro: Kako bih ti ja mogla biti mama? Ti si se očito izgubio, maleni! (Raznježeno mu briše suze i miluje ga po glavi.)

Sin (II): (Naglo joj obuhvati glavu i pritisne svoje usne na njezine dajući joj pravi, muški poljubac.)

Žena: (Otima se; kad njegov stisak popusti, ona se trgne, jedva

dođe do daha i zgranuto počne vikati.) Miči se od mene, čudovište, nakazo!

Sin (II): (Opet počne cmizdriti.) Mmmm...

Žena: (S gađenjem.) Ti odvratna, pokvarena, mala, prljava beštijo! Gubi se smjestal! Mom strpljenju je kraj! Kako je samo iskoristio moj trenutak slabosti!

Sin (II): (Ustane iz kolica; odjednom je to normalan, vrlo elegantan, šarmantan mlad čovjek.) Oprostite, gospođo, što sam vas uznemirio. Htio sam vas upoznati.

Žena: Kakva je ovo šala?! Zar se ljudi tako upoznaju? Zvat ću svog muža!

Sin (II): Nije potrebno. On je nebitan.

Žena: Što želite od mene?

Sin (II): Sada, ovog trena? Još ću razmisлити. A ono što sam ja od vas trebao dobiti, nažalost je propušteno odavno, prije dvadesetak godina.

Žena: O čemu vi to govorite?

Sin (II): Mislim da to ne možete razumjeti. (Prilazi joj, na muški način.) Nisam očekivao da si tako poželjna...

Žena: (Hipnotizirana je njegovom muževnošću, polako se gubi.) Kako to mislite?

Sin (II): Imaš sve što muškarcu treba...

Žena: Da?...

Sin (II): (Dodirne joj tijelo.) Treba te otkrivati...

Žena: (Sasvim se ukočila.) Oh!

Sin (II): Nemaš ništa ispod haljine?

Žena: Ne!

Sin (II): (Dira je.) Opusti se... tako, tako... ovdje si još ukočena... prepusti se... (U zraku je naelektrizirana erotska atmosfera.)... tako, tako... sad si strašno mačkasta... to!

Žena: (Vidno se uzбудila i preobrazila u ženu; diše duboko; na samom rubu da eksplodiraju, on je naglo pusti; uznemireno šteta po sobi; žena je vidno razočarana razvojem situacije.) Gospodine, što je vama? Do maloprije je sve bilo u redu...

Sin (II): Vrlo si seksi dok si mlada, mama. Teško sam se suzdržao...

Žena: Ništa ne razumijem...

Sin (II): Oprosti što sam došao. Htio sam te upoznati prije nego što si stvorila debila.

Žena: Kakvog debila?

Sin (II): Za kratko vrijeme dobit ćeš sina.

Žena: Oh! (Instiktivno se primi za trbuh.)

Sin (II): Kroz dvadeset i nešto godina učinit ćeš od njega debila.

Žena: Ali, ja sam normalna! (Prestrašeno.) Kako mogu roditi debila?!

Sin (II): Nemoj se uzbuđivati. To nije dobro za tvoje stanje.

Žena: (Ozareno.) Dobit ću malu bebu! Dobit ću sinčića!

Sin (II): Kakva šteta što ću ti se jednog dana prestati diviti. (Izlazi.)

Žena: (Ide za njim.) Stani! Čekaj! Pričaj mi o mom sinu! (Mrak.)

PRIČA ČETVRTOG BRAČNOG PARA

1. SLIKA

U istu, besprijekorno uređenu dnevnu sobu, ulazi stariji bračni par s malo prtljage koju jedva nose.

Muž: Žao mi je, ljubavi, što te ne mogu, kao nekad davno, prenijeti u naručju u naše utočište!

Žena: Ništa zato, ljubavi! A i ja sam se udebljala u međuvremenu.

Muž: Još si uvijek privlačna kao u mladim danima!

Žena: Hvala ti što si tako pažljiv.

Muž: (Vadi čaše i šampanjac.) Ovo moramo nazdraviti! (Toči.) Za nas, ljubavi!

Žena: Za nas! (Piju.)

Muž: Za našu djecu i njihovu buduću djecu!

Žena: Za djecu! (Piju. Stanka.)

Muž: (Opet ispija čašu.) Drago mi je da smo oženili našu djecu.

Žena: Naravno! I meni.

Muž: Čini mi se da smo im dobro izabrali.

Žena: Jesmo!

Muž: (Stanka.) Znaš, prvi put u životu sami ljetujemo...

Žena: Da... (Stanka.) Kad bolje razmislim, zapravo mi nedostaju...

Muž: Brzo će proći dva tjedna.

Žena: Uvijek smo bili zajedno...

Muž: Odrasli su.

Žena: (Uzdahne.) Nažalost.

Muž: (Stanka. Odjednom se sjeti.) Hajde da nešto prezalogajimo! (Vadi iz kovčega dvije posudice, dvije žličice, kutiju zobenih pahuljica i mlijeko. Zajedno postavljaju stol, šute; sjedaju jedno nasuprot drugome.) Dobar tek!

Žena: Dobar tek! (Polako jedu male količine pahuljica. Uzdišu nakon svakog zalogaja.)

Muž: Ne mogu više! Strašno su zasitne ove pahuljice.

Žena: Slabo jedeš, dragi. Uzmi još.

Muž: Zaista ne mogu više. Pomalo su jednolične.

Žena: (Slaže njegov tanjurić.) Ništa im ne fali. Spremit ću ovo za sutra. To je lagana hrana. Šteta ju je bacati. Pitam se samo kako će se naša djeca snaći s kućanstvom...

Muž: Pa valjda će se snaći.

Žena: Nikad ništa nisu znali.

Muž: Nikad ih ničemu nismo naučili.

Žena: Nisu htjeli učiti.

Muž: Kad smo sve radili umjesto njih.

Žena: A zašto bi se djeca mučila? (Stanka.) Ah! Tako su brzo odrasli.

Muž: Imaš mene.

Žena: Bez njih je besmisleno kuhati, pospremati, čak se i svađati!

Muž: Pa zato smo i došli ovdje da to sve ne moramo raditi!

Žena: A što ćemo onda raditi?

Muž: Odmorit ćemo se.

Žena: Ali ja nisam umorna!
Muž: Smislit ćemo nešto. Za početak, možemo se opustiti...
Žena: (*Stanka.*) Da ih nazovemo?
Muž: Bolje ne... možda su zauzeti.
Žena: Ne bih rekla... pa prvi put su bez nas.
Muž: Mislit će da ih kontroliramo.
Žena: Dobro, neću... A da probam kasnije?
Muž: (*Stanka; radosno.*) Sjetio sam se! Idem pogledati kompjutor, možda su nam poslali kakvu poruku!
Žena: (*Ozareno.*) Bravo! dobro si se sjetio! (*Veselo trče do kompjutora. Muž tipka; odjednom se rastuže.*)
Muž: (*Polako, zbunjeno čita poruku s kompjutora.*) "Ne poznajemo vas." (*Mrak.*)

2. SLIKA

Muž sjedi za kompjutorom zabrinuta lica; žena sjedi i čita.

Muž: (*Rezignirano.*) Sutra smo trebali otputovati...
Žena: (*Začudeno digne glavu.*) Pa da! Sutra nam istječu dva tjedna. Tebi se, očito, ne ide kući, zar ne?
Muž: (*Zbunjeno.*) Oh... pa...
Žena: Jesi li podmirio račune?
Muž: Ne bih te htio uznemiravati, dušo...
Žena: Već si me uznemirio. Što je?
Muž: Znaš... nitko nije platio račune.
Žena: (*Skoči sa stolice.*) To nije moguće!
Muž: Nisu mogli...
Žena: (*Naglo ga prekine; priđe kompjutoru.*) Da vidim što nije plaćeno! Pokaži mi! (*Muž bojažljivo tipka.*) Niti jedan račun tekućih troškova od svih troje prethodnih vlasnika nije plaćen! Ovo je da ti pamet stane! Čekaj, da vidim što je ovo!? Odšteta vrtlaru?!? Pa ovi su totalni luđaci! Ja ovo ne mogu shvatiti! Sve su to dobrostojeći ljudi.
Muž: (*Odsutno.*) Možda su bili...
Žena: Kako možeš biti tako nezainteresiran! Pa ovo je čista pljačka! Smjesta ih prijavi!
Muž: (*Zbunjeno.*) Pokušavao sam...
Žena: (*Odlučno.*) Pusti kompjutor. Nazvat ću ih ja telefonom, jednog po jednog!
Muž: (*Uspaničeno.*) Ali, to se ne smije!
Žena: Ma što se ne smije! A oni su smjeli ostaviti račune? Što si sve ljudi ne dopuštaju! A da mi petim vlasnicima, po toj logici, ostavimo sve račune! Kako bi se oni osjećali? Reci mi, molim te, broj prvih vlasnika!
Muž: (*Izvrđava.*) Znaš... ja sam ih već zvao...
Žena: I?
Muž: Nitko se ne javlja.
Žena: Ne bi me začudilo da su promijenili broj telefona. Reci mi broj policije.
Muž: Nemoj, molim te, nije potrebno!
Žena: Kako nije potrebno? Pa opljačkali su nas!
Muž: Ja sam već zvao policiju...
Žena: I što su ti rekli? Da su prešli granicu?
Muž: (*Rezignirano.*) Prešli su granicu... već su odavno...
Žena: Pa to su lopovi!

Muž: Već su odavno... mrtvi...
Žena: Što kažeš?! Nemoguće! Pa bili su živi kad si kupovao naša dva tjedna u kući!
Muž: To ne mogu znati. Mi se nikad nismo susreli. Tako je po ugovoru. Nema upoznavanja, druženja, komuniciranja... sve ide preko kompjutora. Htjeli smo apsolutni mir.
Žena: Nas se ne tiče jesu li oni živi ili mrtvi! To je, uostalom, njihova stvar! Ako im je bolje da su mrtvi, neka budu! Barem znamo da smo komotni. Ali, računi moraju biti plaćeni! Neka plate oni koji su sklapali ugovor!
Muž: Shvati, oni ne postoje više. (*Mrak.*)

3. SLIKA

Žena žustro pakira stvari. Muž sjedi rezignirano.

Žena: Mogao bi mi pomoći bar malo!
Muž: Nije potrebno...
Žena: Znam da tebi nije potrebno kad si se zalijepio za stolicu! Moramo se požuriti! Sad će doći peti vlasnici!
Muž: Ti još uvijek nisi shvatila... Oni više ne mogu doći...
Žena: (*Hoće odgovoriti, ali ju spriječi snažan zvuk zvona na ulaznim vratima. Muž se preneraženo trgne i ustane. Žena prilazi vratima.*) Eto, vidiš da su stigli! (*Širom otvori vrata, nema nikoga. Stanka. Mrak.*)

4. SLIKA

Promjena svjetla označava nadrealno zbivanje. Ulaze svi likovi, govore već izrečene replike i ponavljaju iste geste, pokrete i mimiku; sve djeluje poput glazbenog oblika - fuge - tu i tamo u prvi plan izbije poneka replika koja se onda transformira od lika do lika; nakon nekih replika likovi se mogu, pojedinačno ili zajedno, "zalediti" u pokretu.

Muž: Aaaa, evo naše kućice!
Sin (II): (*Kruži kolicima po cijeloj prostoriji, nespretno tapše rukama.*) Ma-ma! Ma-ma! Ta-ta!
Žena: Vidi samo kako se naše malo veselilo!
Kći: Ali ja nisam umorna!
Sin (I): Ne poznajemo vas! (*"Zaledi" se.*)
Žena: Koliko djece ćemo imati, ljubavi?
Muž: Toliko, toliko, toliko, toliko, toliko... (*"Zaledi" se.*)
Sin (I): Ne poznajemo vas.
Sin (II): Ma-ma! Ta-ta!
Kći: Evo ti, ali ga nećeš progutati tako lako!
Muž: Pa evo, doveo sam vas u ovu lijepu kuću!
Kći: Ne poznajemo vas. (*"Zaledi" se.*)
Žena: Mići se od mene, čudovište, nakazo!
Sin (II): Pravo si žensko... treba te otkrivati...
Žena: O čemu vi to govorite?
Muž: Još si uvijek privlačna kao u mladim danima.
Sin (I) i Kći: Kako ste nas odgojili! (*"Zaledi" se.*)
Žena: Bez njih, besmisleno je kuhati, pospremati, čak se i svađati!
Muž: Vidjet ćeš, bit će nam lijepo!

2. DIO

Sin (II): Hva-lal! Hva-lal! (*Kruži kolicima, plješće.*)

Kći: Ali ja nisam umorna!

Sin (I): Ne poznamo vas. (*"Zaledi" se.*)

Žena: Ljubavi - šampanjac!

Muž: Šampanjac!

Žena: Za nas!

Muž: Za nas!

Sin (II): Kakva šteta što ću ti se jednog dana prestati diviti.

Sin (I) i Kći: Ne poznamo vas.

Neko vrijeme još ponavljaju iste pokrete, ali bez riječi; postupno se, jedno po jedno, "zaleđuju". Mrak.

5. SLIKA

Žena uznemireno i užurbano pakira stvari, vidljivo uspaničena. Muž rezignirano sjedi.

Žena: Maknimo se već jednom odavde! Ovo je ukleta kuća! Ovdje trguju mrtvacima! Pomozi mi s prtljagom!

Muž: (*Rezignirano.*) Pusti te kovčege... neće ti više trebati... dođi, sjedni kraj mene.

Žena: (*Panično.*) Možda su svi... nestali ovdje... moramo što prije van! Hoću van, u život!

Muž: (*Polako.*) Ostavi te stvari... to smo sve propustili... ne idemo nikamo. Mi smo već odavno mrtvi. (*Mrak.*)

PRVI BRAČNI PAR

1. SLIKA

Muž, žena, kći i sin (I) u istoj su dnevnoj sobi; sin (I) sjedi za kompjutorom i, jako usredotočen, tipka; muž, žena i kći napeto prate njegov rad stojeći oko kompjutora i zureći u ekran.

Muž: (*Napregnuto.*) Sad stisni ESCAPE.

Sin (I): Znam, ne petljaj se.

Muž: Molim te, polako, pazi da ne zabrljaš. U glavnoj si bazi.

Sin (I): (*Otresito.*) Ne zuji mi nad glavom! Znam gdje sam.

Žena: (*Mužu.*) Pusti dijete, mi o ovom ništa ne znamo.

Muž: Evo, to je ta datoteka! (*Pokazuje prstom na ekran.*) Uđi u nju! Tako! Sad smo ušli! Ovo preskoči - nije bitno, a ove slogove briši. To, to! Briši! Sve do kraja! Bravo! Uspjeli smo! (*Grlj ih.*) Djeco draga, spašeni smo!

Žena: (*Sinu.*) Objasni mi što si učinio!?

Sin (I): Provalio sam šifru glavne baze podataka u policiji i izbrisao sve podatke o nama. A onda sam išao redom. Nema nas više ni u jednom kompjutoru na kugli zemaljskoj.

Kći: Provalio si u najbolje osiguranu bazu?! Pa ti si genij!

Muž: Što kažete, djeco? Nema više dugova, nema računa, nema vjerovnika...

Žena: (*Prekine ga.*) A što će biti s nama?

Muž: Možemo raditi što god hoćemo!

Kći: Hoćeš reći da sad možemo biti lopovi bez straha?

Muž: Što ti to govoriš? Mi smo poštena obitelj.

Kći: Koja više ne postoji.

Muž: To je samo fiktivno. Ne postojimo za račune...

Kći: A za koga postojimo?

Muž: Kako - za koga? Pa za sebe... Zahvaljujući tome, mi ćemo preživjeti.

Žena: Moramo otići odavde. Idem spakirati stvari.

Muž: Zašto bismo otišli? Nitko više ne zna da smo ovdje.

Kći: I što ćemo sad?

Muž: Napokon se možemo opustiti. Potreban mi je temeljit oporavak od plaćanja i održavanja našeg postojanja. Sad možemo početi živjeti.

Kći: Ali, ja sam izbrisana tamo gdje sam živjela! Hoću natrag!

Muž: Ne možeš, dušo. Ja ti to ne mogu platiti.

Kći: Sad sam nitko i ništa!

Muž: A što si prije bila?

Žena: Pa bila sam - netko!

Muž: Žao mi je, ali ja ti mogu priuštiti samo da si nitko i ništa, a da ipak pristojno živiš.

Kći: I - kako si to zamislio?

Muž: Sad ćemo u ovim kućama za odmor zasnovati svoj život. Nakon dva tjedna se selimo. Postat ćemo vlasnici dva tjedna u drugoj takvoj kući. Zatim u trećoj, četvrtoj...

Kći: Pa to je strašno!

Muž: Nije. Naviknut ćemo se. Bit će dinamično i puno novih sadržaja... Svaka dva tjedna - novi početak!

Kći: Svaka dva tjedna - novi kraj! Stalno ću čekati novi kraj!

Kakvog to smisla ima?

Muž: Ti si zaista uporna. Tko te pita za smisao? Smisao košta! Ja nemam toliki novac. Morat ćeš pronaći smisao u onome što je besplatno!

Kći: I ti misliš da nas neće otkriti?

Muž: Ne mogu nas otkriti, dušo. Nismo u bazi. Nemamo bar code. Mi smo - izvan. Shvati, nema podataka. Čisto. *(Odjednom se iz kompjutera oglasi digitalni zvuk; muž prilazi kompjutoru i naglas, polako, zaprepašten čita poruku.)* "Znam da ste tu. Dolazim. Vlasnik kuće za odmor." *(Svi se u šutnji, zaprepašteno gledaju.)*

Kći: *(Panično.)* Bježimo!

Muž: *(Tipka poruku i naglas je čita.)* "Ne poznajemo vas."

DRUGI BRAČNI PAR

1. SLIKA

U istoj dnevnoj sobi muž i žena voze invalidska kolica. U njima drijema sin (II).

Sin (II): *(Odjednom se trgne iz sna, preplašeno mumlja, ogledava se, nekoordinirano mlata rukama.)* Hmmm...

Žena: *(Zabrinuto.)* Što je, dušo?

Muž: Uznemiren je. Jesi li mu dala uobičajenu dozu sedativa?

Žena: Naravno. *(Sinu.)* Da li te nešto bubu?

Sin (II): *(Energično niječe glavom, pokazuje rukama svud oko.)* Mmmmm....

Žena: Nešto ga smeta u sobi. *(Sinu.)* Pokaži mami, što te smeta?

Sin (II): *(Pokazuje rukama po sobi. Počinje tužno cviljeti kao psić.)* Mmmmm...

Muž: Živcira ga ovaj prostor jer je za njega potpuno nov. Trebat će vremena da ga prihvati.

Žena: *(Sinu.)* Hajde, ne boj se. Tu su mama i tata. Bojiš se nečega?

Sin (II): *(Potvrдно kima glavom.)* Mmmmm...

Muž: Nemaš se čega bojati, sine. Tu smo samo nas troje!

Sin (II): *(Uznemireno niječe glavom. Pokazuje svud uokolo.)* Mmmm!

Žena: On nešto osjeća. Sjećaš se onih knjiga o retardiranoj djeci s razvijenim izvanosjetilnim opažanjima?

Muž: Daj, molim te, nemoj biti praznovjerna. On je bolesno, zaostalo dijete i nije čudo da ga svaka nova sredina strahovito plaši. On nema razvijen sustav prilagodbe, niti inteligenciju pa ne može shvatiti da mu prostor neće donijeti nesreću ako ga ne poznaje.

Žena: Ovo dijete je strašno senzibilno. Ja ti kažem da on sluti nešto što mi ne možemo vidjeti.

Sin (II): *(Tužno cvili i ogledava se.)* Mmmm...

Žena: Dušo, ti se bojiš nekoga?

Sin (II): *(Potvrдно kima glavom.)* Mmmmm...

Žena: Vidiš li još nekog u sobi osim mame i tate?

Sin (II): *(Potvrдно kima glavom; uzbuđeno mumlja i pokazuje*

okolo.) Mmmmm....

Žena: Gdje vidiš, dušo?

Sin (II): *(Pokazuje zidove, pod, strop...)* Mmmmm...

Žena: U podu je netko?

Sin (II): *(Potvrдно kima glavom.)* Mmmmm...

Žena: I u zidu je netko?

Sin (II): *(Potvrдно kima glavom.)* Mmmmm...

Muž: Ma pusti dijete, vidiš da izmišlja!

Žena: Ne izmišlja! On nešto osjeća! Sunce moje, i u stropu je netko?

Sin (II): *(Potvrдно kima glavom.)* Mmmmm...

Žena: Netko je umro ovdje?

Sin (II): *(Potvrдно kima glavom, širi ruke.)* Mmmmm...

Žena: Puno ljudi?

Sin (II): *(Potvrдно kima glavom.)* Mmmmm... *(Odjednom se osvijetljenje jako smanji.)*

Žena: *(Uplašeno.)* Što je sad ovo? Zašto je nestalo struje?

Muž: Ne paničari. Idem pogledati instalacije.

Žena: Ne idi nikamo! Nemoj nas sada ostaviti! Čekaj, moram još nešto doznati. *(Sinu.)* Dušo, je li nestalo struje u kući?

Sin (II): *(Niječe glavom.)* Mmmmm...

Žena: *(Mužu.)* Eto, vidiš! Ne idi nikamo! Ovaj mrak ne potječe od nestanka struje! *(Sinu.)* Mali moj, nemoj se ničega plašiti! Majka je uz tebe. *(Drži ga za ruku.)* Ti znaš tko je umro ovdje?

Sin (II): *(Potvrдно kima glavom, struja oslabi za još jedan stupanj.)* Mmmmm...

Žena: *(Glasom koji pokušava svladati paniku.)* Sunce moje, jesu li umrli neki od vlasnika ove kuće?

Sin (II): *(Snažno i uzbuđeno potvrдно kima glavom, počinje cviljeti.)* Mmmmm...

Muž: *(Zabrinuto.)* Hajde, sad je bilo dosta!

Žena: *(Ne obazirući se, intenzivno i s prigušenom panikom ispituje sina.)* Jesu li umrli oni koji su ovdje boravili prije nas?

Sin (II): *(Potvrдно kima glavom, cvili. Odjednom otpadne luster, svjetlo se sasvim ugasi, žena krikne, sin (II) jako zacvili.)* Mmmmm...

Muž: *(U potpunom mraku.)* Idem pogledati instalacije. Ništa se ne bojte.

Žena: *(U mraku.)* Daj mi ruku! Gdje si?! *(Užasuto.)* Kamo si nestao? Javi se, smjesti! *(Počinje grgljati, kao da se guši.)* Ovaj zid... Ne! Ne! Ne mogu disati! Propadam u pod!... Aaaaa! *(Nekoliko sekundi totalne tišine u potpunom mraku. Naglo se pali snažno osvijetljenje. Na pozornici nema nikoga i nikakvih tragova. Vidimo bespriječno uređenu, istu dnevnu sobu. Nekoliko sekundi tišine, zatim mrak.)*

TREĆI BRAČNI PAR

1. SLIKA

U istoj dnevnoj sobi novopečeni mladi bračni par sjedi na podu usred razbacane prtljage; jedu i piju.

Muž: Ljubavi - šampanjac!

Žena: Šampanjac!

Muž: *(Toči piće, nazdravlja.)* Za naš brak!

Žena: Za nas! *(Muž pije, žena vrti čašu u rukama.)*

Muž: Što je, ljubavi? Zašto ne piješ?

Žena: Ne mogu... Nekako mi je nelagodno... imam osjećaj kao da sam već jednom bila ovdje, pila šampanjac i nazdravljala svom braku. Zvuči glupo, ali ne mogu ponavljati iste stvari.

Muž: To si sanjala, ljubavi. Mi smo u ovoj kući prvi put u životu. Ovo je jedinstvena, neponovljiva, naša kuća za odmor!

Žena: I ti ponavljaš riječi s reklamnog prospekta. Sigurna sam da si to već jednom činio!

Muž: Ljubavi, ne budi djetinjasta! Dodi k meni!

Žena: Oprosti, ljubavi, ali ne mogu. Ne osjećam se dobro.

Muž: To ti je od puta. Sutra ćeš biti svježa i odmorna.

Žena: Ne znam... osjećam užasnu težinu po cijelom tijelu...

Muž: Prilegni malo, ljubavi. Za tebe je bilo previše uzbuđenja danas.

Žena: *(Polako, tromo, zgrbljeno ide do kreveta.)* Ne, nije to... iznutra se raspadam...

Muž: *(Zabrinuto je pridržava.)* Zar ćeš mi se razboljeti, ljubavi, na naš prvi bračni dan? Izgleda da si na putu pokupila neki virus...

Žena: *(Naglo ga prekine, osluškuje.)* Šutil... Čuješ li? *(S razglasa se začuje glas muža i žene - četvrtog bračnog para.)*

Glas muža: Još si uvijek privlačna kao u mladim danima.

Žena: *(Naglo se zgrči od bola.)* Čuješ li?

Muž: *(Uspaničeno.)* Ne! Ništa ne čujem. Ljubavi, što ti je?

Glas žene: Bez njih je besmisleno kuhati, pospremati, čak se i svadati.

Žena: Ta žena nešto hoće od mene! Nešto mi poručuje!

Muž: *(U strahu da ona ne silazi s uma.)* Kakva žena, ljubavi? Nas dvoje smo potpuno sami. Vidiš, dušo, da nema nikoga. Hajde, dođi sa mnom u krevet. Odmorit ćemo se.

Glas žene: Ali ja nisam umorna! Netko ponavlja moje misli! Netko vadi misli iz moje glave!

Muž: *(Grli ju.)* No, no, smiri se! Nitko neće dirati ni tebe ni tvoje misli dok sam ja tu.

Žena: Osjećam kako propadam. Iz sekunde u sekundu. Ja više neću otići iz ove kuće.

Muž: *(U panici.)* Ljubavi, što ti je?!?

Žena: Stavi me u krevet! *(Muž stavi njeziño onemoćalo, mlitavo tijelo na krevet.)* Osjećam kako mojim venama jure godine... tako je teško moje tijelo... ne mogu ga više pokretati... osjećam se nestvarno... dodaj mi ogledalo iz moje torbice, moram se vidjeti!

Muž: Ali, ljubavi, izgledaš sasvim normalno, mlado, zdravo i lijepo kao što si izgledala cijeli dan!

Žena: *(Dotiče svoje lice rukama.)* Ne, ne, osjećam pod prstima da nije isto! Brzo, dodaj mi ogledalo! Mijenjam se svakog trenutka!

Muž: *(Daje joj ogledalo.)* Ljubavi, sve je u redu!

Žena: *(Vrisne kad se vidi u ogledalu.)* Ja sam starica! *(Glas joj je sve tromiji i stariji.)* Onaj glas - to je bio moj glas! Raspadam se naočigled! Nismo smjeli ovdje doći! Razboljela sam se od starenja!

Muž: Ljubavi, ja te još uvijek vidim mladu i lijepu! Ti bunčaš!

Žena: Zagrlj me čvrsto... Vidim kako iz ovih zidova vire ruke, uši, oči, izlaze prsti... uskoro ću i ja... *(Mrak.)*

ČETVRTI BRAČNI PAR

1. SLIKA

U istoj dnevnoj sobi, stariji bračni par.

Muž: Bili smo ovdje, sjeti se!

Žena: Ne, nije mi poznato. Ništa me ne podsjeća. Nemam sjećanja. Definitivno nismo bili ovdje.

Muž: Kako se ne možeš sjetiti? Dva tjedna. Uvijek su se vrtjela ista dva tjedna u istoj kući.

Žena: Zvuči kao san. To si sanjao.

Muž: Nikako! Ovdje je sve počelo i tu se sve završava. Došli smo na pravo mjesto.

Žena: Došli smo na odmor.

Muž: To je sad sporedno. Došli smo na svoje mjesto. Tu je sad i početak i kraj. Uskoro će se stopiti u jedno. Iscrpili smo svoja dva tjedna.

Žena: O čemu ti govoriš? Tek smo doputovali! Još nismo ni započeli svoja dva tjedna!

Muž: Ti nemaš uvid. Ne vidiš kako smo se vrtjeli u krug. Početak je ujedno i kraj, kad se dođe s druge strane...

Žena: Zašto si me ovdje doveo?

Muž: Umiri se, dušo. Nemoj nepotrebno rasipati snagu. Imamo još tako malo vremena... Uskoro će doći pravi Vlasnik...

Žena: Kako to? Zar nisu razni ljudi vlasnici ove kuće?

Muž: Ova kuća podijeljena je na odsječke vremena koji pripadaju raznim vlasnicima. Ali, nitko od nas nema kuću. Vrijeme koje smo tu proveli, više ne postoji. Ti ga se čak i ne sjećaš. Mi smo, kao i ostali, zapravo iznajmljivali cijeli svoj život.

Žena: Onda - maknimo se odavde!

Muž: To više nije moguće. Dolazi Vlasnik.

Žena: Ne tiče me se!

Muž: Dušo, pripremi se!

Žena: Što je tebi? Ne želim ga čekati! Hoću van odavde!

Muž: Nema više van...

Žena: Ovo nije kuća s prospekta! Zidovi se stišću. Čujem ritam svog srca kao da lupa u samim temeljima! Strah me je! Što se to događa sa mnom? Moje disanje dolazi izvana! U ovoj kući sam kao u vlastitoj utrobi!

Muž: To je znak da osjećaš Vlasnika. Cijela ova kuća je On. Mi postajemo dio Njega... *(Zvono na vratima. Vrata se širom otvaraju. Iza nema nikoga. Muž i žena prestrašeno kriknu, poskoče i uzviknu nekome koga samo oni, s užasom i preneraženošću vide.)*

Muž i Žena: *(Uglas, prestrašeno.)* Ne poznajemo vas! *(Mrak.)*

KRAJ

